

Sugarbabe

Sugarbabe

Mayeta de Vries

Het zaligst is te blijven wiegen in de wellust der herinneringen
Louis Couperus

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen komen voort uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met personen (levend of overleden), organisaties, gebeurtenissen of plaatsen berust op toeval.

Geen enkel deel van dit boek mag zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Copyright © 2020 M.H. de Vries
Eerste uitgave 16 september 2020
Tweede uitgave 16 september 2021
Derde uitgave 16 september 2023
Alle rechten voorbehouden.

Dit boek is opgedragen aan mijn lieve dochter May.

Deel 1

1 Gezelschap

John, een jaar of veertig en bijna twee meter lang, is al een paar jaar mijn vaste chauffeur. Een man van weinig woorden. Het is inmiddels traditie dat hij 's ochtends eerst even een kop koffie bij ons drinkt. Terwijl ik de trap afloop vraag ik hem of hij het naar zijn zin heeft gehad gisteravond.

‘Was gezellig, zeker voor een bedrijfsfeest.’

‘Mooi,’ zeg ik, om vervolgens te vragen wat deze dag gaat brengen. Uit z'n hoofd somt hij alle afspraken van vandaag op en eindigt met de mededeling dat we straks eerst Mayeta nog moeten ophalen. John ziet aan me dat ik hem niet kan volgen.

‘Die stagiaire die mee zou gaan naar het maandelijks directieoverleg in Utrecht, die blonde die sinds kort bij Johanna op kantoor zit.’ Ineens weet ik het weer, ik had Johanna beloofd dat meisje een keer mee te nemen zodat ze ook eens kan zien hoe de wereld buiten kantoor eruitziet. ‘Een leerzame ervaring,’ noemde Johanna dat toen nog.

‘Hoe heet ze ook alweer?’ John herhaalt haar naam en ik probeer die in mijn hoofd te prenten, me tegelijkertijd afvragend waarom kinderen tegenwoordig van die aparte namen hebben.

Na een half uurtje rijden zwaait ergens in Zoetermeer het portier open en er verschijnt inderdaad een blonde jongedame. Dat moet dan wel de stagiaire zijn waar Johanna me laatst in het voorbijgaan aan voorstelde.

‘Goedemorgen Mayeta, stap maar in,’ zeg ik alsof ik haar al jaren ken. Wat verlegen wegstarend wenst ze ook mij een goedemorgen. John gaat weer achter het stuur zitten en belt op luide toon met vestiging Utrecht om aan te geven dat we ruim voor tien uur zullen arriveren. Ondertussen kijk ik voorzichtig opzij en zie een vrouw van een jaar of twintig, verscholen in een nogal ruime jas en ook nog eens achter een flinke bos haar. Ze rommelt wat in haar tas en haalt er een witte tablet uit. Zodra ze

merkt dat ik dit gadesla zegt ze zonder me aan te kijken:

‘Johanna heeft gevraagd of ik een verslag wil maken.’

‘Toch niet al in de auto?’ is mijn grappig bedoelde reactie. Er volgt geen antwoord. Doordat Mayeta volledig gericht is op haar beeldscherm kan ik haar ongemerkt wat beter observeren. Ze heeft een zomers jurkje of rokje aan dat best wel kort is. Terwijl ik me afvraag hoe representatief dit is voor het overleg straks, gaat ineens de autoradio aan. John weet namelijk dat ik ieder halfuur het nieuwsbericht wil horen en hij heeft er nog nooit één gemist. Gedrieën horen we alle berichten uit de wereld aan.

‘Geen bijzonderheden,’ merk ik op zodra John de radio weer zacht zet.

‘Vandaag zon, droog en zo’n zeventwintig graden,’ herhaalt John een deel van het weerbericht.

‘We kunnen beter ergens op een terrasje gaan zitten,’ zeg ik richting Mayeta. Voordat ze een reactie kan geven vraag ik of ze gisteravond ook op het bedrijfsfeest was.

‘Nee, ik kon jammer genoeg niet.’ Vervolgens blijft het stil in de auto, het voelt wat ongemakkelijk. John heeft dat in de gaten en geeft de krant door naar achteren. Ik met de krant, de dame naast mij met haar tablet en John zich concentrerend op de ochtendspits, onze stilte is gelegitimeerd.

Omdat we wat vertraging hebben opgelopen door een file geeft John ineens wat extra gas. De auto schiet vooruit en Mayeta lijkt ervan te schrikken. Dan doorbreekt ze de stilte.

‘Wat is het nog donker, het gaat toch niet regenen?’

‘Dat is privacy glas,’ legt John uit, ‘mensen buiten de auto kunnen jou niet zien.’

‘Waarom is dat?’

‘Veiligheid en privacy, maar de zon is er nog hoor!’ zegt John vrolijk. Niet veel later kondigt hij aan dat de bestemming bereikt is. Mayeta probeert haar portier te openen, maar dat wil niet echt lukken.

‘Ik ben zo onhandig met die dingen,’ verontschuldigt ze zich. Inmiddels is John al uitgestapt en opent het portier van buitenaf.

‘Mevrouw,’ zegt John op een wat overdreven manier. Het ijs lijkt nu wat te breken want ze reageert op dezelfde toon met: ‘dank u mijnheer.’

Vervolgens loopt Mayeta samen met mij het kantoorgebouw binnen. In de lift kijkt ze kritisch naar zichzelf in de enorme spiegel.

‘Jij bent wel erg netjes en ik niet zo.’

‘Maakt niet uit,’ stel ik haar gerust, ‘doe hier vast je jas uit, dan komt het wel goed.’ Ik ben eigenlijk verbaasd dat ze met dit weer nog een jas aan heeft. Als ze hem uitdoet is ze ineens opvallend dunner geworden.

‘Dit jurkje is van mijn moeder geweest,’ zegt Mayeta terwijl ze snel haar make-up checkt in de spiegel. De nogal blote zwart-wit jurk baart me nu nog meer zorgen dan daarnet want mijn collega-bestuurders reageren hier niet altijd even subtiel op, weet ik uit ervaring. Het laatste wat ik wil is dat ze straks in de vergadering wordt geconfronteerd met begerige blikken en opmerkingen van mannen van middelbare leeftijd. En waar ik ook niet op zit te wachten zijn van die grappig bedoelde opmerkingen over ‘die leuke stagiaire’. Dat moet ik natuurlijk weer wekenlang aanhoren. Ik mag dan gelukkig wel wat jonger zijn dan de meeste heren aan tafel, maar nog altijd minstens twee en een half keer de leeftijd van deze dame schat ik zo in. Dus dat ze misschien wel leuk is, is niet iets waar ik wat mee kan.

Als we binnenkomen in de vergaderruimte boven in het gebouw, blijken mijn collega’s al aan de enorme vergadertafel te zitten.

‘Nou nou!’ is het eerste wat ik hoor zodra we over de drempel stappen. Mijn voorgevoel bleek dus te kloppen. Ik doe net of ik het niet gehoord heb en ga zitten op mijn vaste plek. Mayeta gaat naast mij zitten en haalt haar tablet tevoorschijn.

‘Heren goedemorgen!’ zeg ik op luide toon zodat de onderlinge gesprekjes aan tafel stoppen. Zodra het stil is laat ik het gezelschap weten dat deze HBO-stagiaire vandaag met mij meeloopt en dat zij zichzelf zal voorstellen. Kennelijk overval ik haar daarmee want ze weet niet veel meer uit te brengen dan dat ze een paar weken stage loopt bij Johanna op het hoofdkantoor in Rotterdam. Ik zie dat ze er een kleur van krijgt. Snel verstoopt ze zich weer achter haar tablet.

‘Bij mij mag je ook wel een keer stage komen lopen,’ zegt Wim van de unit Finance. Mijn collega’s aan tafel moeten erom lachen. Ik moet me inhouden om niet enorm boos te worden vanwege dit kinderachtige gedrag, maar ik weet me in te houden, met moeite.

‘Heren, Mayeta zal vandaag het verslag maken en we gaan nu over naar de mondelinge mededelingen,’ zeg ik zo neutraal mogelijk. ‘De eerste mededeling heb ik zelf, namelijk dat we vanaf volgende maand weer op onze vertrouwde plek in Rotterdam kunnen vergaderen, de verbouwing is inmiddels zo goed als afgerond. Zijn er nog andere mededelingen?’

‘Moeten we niet eerst ons feest van gisteravond evalueren?’ vraagt Klaas-Ijsbrand, directeur van de unit Operations. Gelijk schiet één van de wijze lessen van Margriet door mijn hoofd, namelijk dat ik ook aandacht moet hebben voor de sociale kanten van het kantoorleven. Ik herstel mezelf door te zeggen dat ik inderdaad als eerste punt graag nog even kort wil terugblikken. Zoals zo vaak bij dit soort onderwerpen is Wim, ik noem hem in gedachten wel eens ‘chef feesten en partijen’, degene die hier als eerste wel wat over kwijt wil.

‘Een waanzinnig feest, om twee uur werden we de theaterbar uitgegooid, dus het was een mooie avond.’ Jaap, unitdirecteur van Facility Management, reageert gelukkig een stuk serieuzer, hij was immers verantwoordelijk voor de hele organisatie van het bedrijfsfeest.

‘De opkomst was erg goed en de mensen die ik na afloop gesproken heb waren dik tevreden over het programma. Vooral

het optreden van die magische figuur werd buitengewoon positief gewaardeerd, Van der Duff had gelijk dat we die moesten nemen.'

'Je bedoelt die goochelaar, die was echt goed,' is mijn reactie. De heren aan tafel knikken instemmend.

'Hij was goed, maar niet goedkoop,' zegt Wim lachend.

'Voor de voorstelling was hij nog bij me in de VIP-ruimte, aardige kerel. Hij vond het volgens mij vreemd dat ik hem niet herkende, maar om eerlijk te zijn had ik hem nog nooit gehoord of gezien, is dat raar?' Terwijl ik dat vraag kijk ik Mayeta aan, zij zal gezien haar leeftijd wel weten wat er momenteel populair is op tv en internet.

'Oh, eh, dat stond toch op de uitnodiging voor het feest? Die jongen van dat tv-programma zou toch optreden? Het is iets met brain of zo.' Wim zegt dan ineens: 'fuck.' Mijn blik zijn kant op is voldoende om hem dit gelijk te laten uitleggen.

'Zo heet dat programma, Brainfuck, daar kan ik toch niets aan doen?' Weer moet iedereen lachen.

Om het gesprek een andere wending te geven vraag ik wat de heren van mijn toespraak vonden. Klaas-Ijsbrand geeft aan dat het een prima stuk tekst was van de stafunit Marcom.

'Maar het mooiste was toch wel dat je je arm niet omhoog kreeg om ons nieuwe logo te onthullen.'

'Ja, mooie truc van die kerel, geen idee hoe die dat deed, maar mijn arm was gewoon loodzwaar.'

'Is het dan toch nog gelukt?' vraagt Mayeta.

'Ja hoor, toen hij met zijn vingers knipte kon ik mijn arm weer normaal bewegen, was gewoon een trucje.'

'Nou,' zegt Wim, 'het is wel erg knap wat hij allemaal deed, de hele zaal ging plat toen die jongens van Businesscontrol niet meer tot tien konden tellen, ongelofelijk!'

'Dat wisten we toch allang?' roept Klaas-Ijsbrand gevat. Weer hebben de mannen veel lol met elkaar. Zodra iedereen een beetje bij zinnen is gekomen sluit ik dit punt af door aan Jaap te

vragen om binnen vier weken de schriftelijke evaluatie van het event aan te leveren.

Daarmee is de serieuze toon weer terug en het uur daarna voltrekt zich als iedere andere vergadering, tot het moment dat de rondvraag aan de orde is. Plotseling valt met een plof de telefoon van Wim op de grond. Vervolgens kruipt hij onder de vergadertafel om na een seconde of tien weer tevoorschijn te komen.

‘Ik zag mijn telefoon niet direct want ik werd nogal afgeleid,’ meldt hij het gezelschap vol bravoure. Weer moeten de directeuren lachen. Wat mij betreft is de maat met Wim nu echt vol: eerst die opmerking vanochtend, daarna het stiekem zitten loeren naar Mayeta en nu dit weer. Op rustige toon deel ik, nadat het gelach is weggeëbd, mee dat er nog een vertrouwelijk nagekomen punt behandeld moet worden en of Mayeta vast bij de liften op mij wil wachten. Ze pakt snel haar spullen en loopt de vergaderzaal uit.

Een paar minuten later tref ik Mayeta bij de liften. Ze kijkt me aan of er iets ergs gebeurd is.

‘Ik hoorde je nogal boos praten toen ik in de gang was.’

‘Dat klopt, ik bied je mijn verontschuldigingen aan voor het gedrag van onze directie, en dan bedoel ik vooral Wim, die met die grote mond. Zo gaan we hier niet met elkaar om, ik ben hier echt heel boos over.’ Bijna verontschuldigend zegt Mayeta dat ze er wel tegen kan en inmiddels gewend is aan dit gedrag van sommige mannen.

‘Dit staat niet op zichzelf, Wim is aan de beurt, ik ben er helemaal klaar mee!’ zeg ik op stevige toon. Om na een paar seconden er nog aan toe te voegen dat vrouwen helemaal niet moeten wennen aan dit soort mannen.

We stappen samen de lift in en ik bedenk me dat ik in alle consternatie vergeten ben John te bellen om ons op te halen. Omdat het zulk lekker weer is gaan Mayeta en ik buiten, naast

de ingang van het kantoor, op een bankje zitten om te wachten op de auto.

‘Wat vond je van de vergadering, behalve dan al dat gedoe van Wim, en kon je het een beetje volgen?’ Door het vervelende incident lijkt Mayeta zich ineens meer op haar gemak te voelen bij mij, voor het eerst kijkt ze me echt aan als ze iets zegt.

‘Het was prima te volgen hoor, maar het viel me op dat hetzelfde eigenlijk steeds weer op een andere manier wordt gezegd.’ Vervolgens praten we verder over haar waarnemingen en hoe dergelijke vergader- en onderhandelprocessen verlopen in de bestuurskamer.

Op een gegeven moment valt het gesprek even stil. Ik kijk op mijn telefoon of de auto al in de buurt is.

‘Lekker zo in de zon,’ zegt Mayeta zodra ik mijn telefoon wegdoe.

‘Houd je daarvan?’

‘Alleen in het voorjaar of najaar, zo’n mooie dag midden in september vind ik echt fijn.’ Ik knik instemmend want dergelijke dagen, als voorbode van de lente of afscheid van de zomer, vind ik ook het mooist. Dan wordt het ontspannen moment ineens ruw onderbroken.

‘Shit, ik ben mijn jas vergeten.’ Snel rent Mayeta naar binnen om die te halen. Zodra ze weer naar buiten komt zie ik de zwarte auto al aan komen rijden.

Het loopt inmiddels richting het einde van de ochtend en zoals gebruikelijk heeft John broodjes en koffie aan boord. Nu John erbij is lijkt Mayeta weer wat terug te vallen in haar verlegen modus. Ze vindt het wel opvallend dat er in de auto gegeten mag worden. Van haar ouders mocht ze dat nooit omdat de auto daar vies van zou kunnen worden, vertelt ze. Ik heb nog nooit van iemand gehoord dat er niet in de auto gegeten mag worden, maar dat zeg ik maar niet. Nadat we het nieuws van twaalf uur beluisterd hebben breng ik het gesprek op haar studie communicatie en marketing, maar ze corrigeert me direct.

‘Marketing en communicatie, marcom, net als die unit van jullie.’

‘Oké,’ zeg ik, ‘maar waarom loop je dan stage bij het bestuurssecretariaat?’

‘De laatste stage van de opleiding moeten we onze blik verbreden en mogen we ook op andere plekken werken. Maar zo’n stageplek moet wel eerst goedgekeurd worden door de school.’

‘Maar wat houdt je opleiding nu eigenlijk in, en in welke richting ga je afstuderen?’ We zitten nu op een onderwerp waar ze kennelijk graag over praat. Een kwartier lang lijkt het wel een hoorcollege. Op haar tablet toont ze wat animatievideo’s die ze heeft gemaakt om ingewikkelde financiële producten te kunnen uitleggen aan, zoals ze dat noemt, ‘non-financials’. Mijn gedachten dwalen soms af en dan hoor ik haar in de verte praten op een manier zoals ik dat zelf ook kan, een nogal zakelijke uiteenzetting. Misschien moet ze ook maar eens naar Margriet, die weet daar als coach wel raad mee. In gedachten zie ik mezelf daar weer zitten, gelukkig hoefde ik toen niet op de sofa. Het was in elk geval best fijn om het oneindig over jezelf te kunnen hebben met Margriet.

Ineens is het stil, Mayeta stopt met praten en ik ontwaak in een split second uit mijn dagdromerij. Het woord ‘financials’ komt als eerste in me op.

‘Hoe bekostig je je studie eigenlijk, betalen je ouders dat?’ Kennelijk vraag ik naar iets gevoeligs, waaraan ik dat merk weet ik niet precies, maar er is iets. In plaats van antwoord te geven pakt ze haar tablet die tussen ons in ligt en swipet over het scherm.

‘Kijk,’ zegt ze, en geeft me de tablet. De eerste regel die ik lees gaat over sugarbaby’s die zich laten onderhouden door welgestelde mannen die behoefte hebben aan gezelschap. Voordat ik verder kan lezen tikt ze met haar vinger op een link. Er verschijnt een profielpagina van ‘May20’ met een wat vage zwart-witfoto waarop vooral blonde haren en een beetje het

profiel van Mayeta's gezicht te zien zijn. Er staat bij: 'ben op zoek naar iemand die mijn gezelschap op prijs stelt, bij voorkeur twee tot drie keer per maand voor 2.000 Euro om mijn studie te kunnen betalen'. Voordat ik kan tikken op 'meer informatie over dit profiel', pakt ze de tablet terug.

'Dit heb ik er laatst op gezet,' zegt ze zacht. Ik ben er stil van. Allerlei beelden schieten door mijn hoofd, ik zie types als Wim voor me, van die mannen die zich aan zo'n meisje opdringen. Om van te walgen.

'Dit moet je verwijderen,' zeg ik resoluut. Voordat ze antwoord kan geven realiseer ik me dat John voorin de auto alles kan horen en, hoewel ik hem helemaal vertrouw, dit iets is dat ik eigenlijk met Mayeta zelf wil bespreken. Dit is toch een roep om hulp? Of is het wat anders? Ik kijk Mayeta aan en leg mijn vinger op mijn mond om haar duidelijk te maken dat we er even niets over zeggen. Het wordt stil in de auto. Mayeta staart naar haar tablet en ik naar mijn telefoon.

Ineens klinkt het nieuwsbericht van half één in de auto. Hoewel ik ernaar luister neem ik er niets van in me op. In een opwelling stuur ik een bericht naar Johanna op kantoor: 'zeg afspraken voor vandaag af, graag IBAN stagiaire, heeft broodje voor me betaald vandaar, groet'. Vijf minuten later heb ik de betaalgegevens en doe ik een spoedbetaling van duizend Euro met als omschrijving: 'voor een middag wandelen, vandaag'. Tijdens een wandeling kan ik Mayeta namelijk duidelijk maken dat die sugardaddy's geen goed idee zijn. Aan John vraag ik om naar het dichtstbijzijnde treinstation te rijden, zonder een reden te noemen.

Nadat ik dit alles in een soort flow gedaan heb voel ik me ineens heel onrustig en schuldig. Dit kan natuurlijk ook heel verkeerd uitgelegd worden door haar. Ik merk dat mijn hartslag snel stijgt en in mijn hoofd spelen werkelijk alle mogelijke scenario's zich af. Ik vraag me af of ik dit niet terug moet draaien en hoe dat dan zou moeten.

Vlak nadat de auto van de snelweg af is gegaan richting het dichtstbijzijnde treinstation, tikt Mayeta tegen mijn been. Ze heeft een alert ontvangen van mijn betaling en laat me dat met een verbaasde blik zien op haar telefoon. Ik begrijp haar verbazing, hoe ga ik dit uitleggen aan haar?

‘Maak je geen zorgen,’ zeg ik, ‘komt goed.’ Ik maak weer het gebaar om stil te zijn. Ze haalt haar schouders op als teken dat ze het niet begrijpt, maar gelukkig zegt ze niets.

Zodra we bij het station zijn vraagt John wat de bedoeling is. Ik geef hem aan dat ik zelf verder wil rijden, Mayeta weg zal brengen en dat ik hem nog wel doorgeef waar hij de auto kan ophalen. John stapt, zonder verder iets te vragen, uit en opent het portier van Mayeta om haar voorin plaats te laten nemen. Ik ga achter het stuur zitten. We zien John verdwijnen richting de stationshal, we zwijgen.

Voordat ik wegrijd zeg ik krachtig: ‘waar ben jij in hemelsnaam mee bezig, zo krijg je allemaal kerels als Wim achter je aan en die willen geen gezelschap maar iets anders, snap je dat dan niet? Je bent hier veel te jong, verlegen, naïef en mooi voor!’ Ik schrik van dat laatste want dat is nu precies het probleem, dat is het mechanisme achter dergelijke praktijken.

‘Sorry,’ zeg ik er na een korte stilte achteraan, ‘dat laatste had ik niet moeten zeggen.’

‘Is dat dan niet zo?’ vraagt ze met zachte stem.

‘Daar gaat het niet om, dat is mijn punt niet, je haalt jezelf van die site, desnoods betaal ik die hele studie van je, maar ik hoef er niets voor terug!’ Na mijn stemverheffing is het even stil.

‘Je bent een idealist,’ zegt ze, ‘jij bent met je stropdas toch net zo één als al die anderen, welkom in de echte wereld.’

‘Maar het is jouw wereld waar we het over hebben, het is zo fout!’ zeg ik fel. Een diep gevoel, een mengeling van medelijden en de neiging haar te willen beschermen, zit in mij. Het maakt dat ik lastig de goede woorden voor mijn gedachten kan vinden.

‘Het is jouw leven en het zijn jouw keuzes, wat wil je eigenlijk met je leven?’

‘Weet ik veel wat ik wil, ik wil zoveel, het liefst zou ik hele dagen aan een roman willen schrijven, me geen zorgen hoeven te maken over van alles, misschien heb ik het daarom wel gedaan.’

Daarna valt er een stilte van wel een minuut of vijf. We kijken allebei voor ons uit. Ik weet niet meer wat te zeggen, misschien ben ik te ver gegaan. Waarom zou ik me bemoeien met een meisje dat ik nauwelijks ken. Waarom vind ik het zo erg wat ze doet? Voor haar ben ik één van hen, ze zegt het zelf. Hoe moet dit gesprek nu verder? Ik probeer me haar laatste zin te herinneren.

‘Wat voor roman?’ vraag ik voorzichtig. Gelukkig verdwijnt haar verwijtende toon en vertelt ze over haar droom om ooit schrijfster te worden.

‘Toch geen Bouquetreeks,’ zeg ik plagend.

‘Ik weet niet wat dat is maar ik wil een historische roman schrijven.’ Over welke historie vraag ik, maar ze zegt dat nog niet te weten.

‘Ik wil in elk geval starten met goede research, dus die roman duurt nog wel een tijdje.’

‘Mijn aanbod om te gaan wandelen staat nog steeds, dan kunnen we daar verder over praten, goed idee?’ Mayeta knikt en zegt: ‘het is één uur, moet je het nieuws niet horen?’ Ik moet er om lachen. We rijden weg van het station.

Onderweg praten we over van alles en nog wat, maar ‘het onderwerp’ wordt vermeden. Als we na ongeveer een kwartier het bord ‘Moerkapelle’ passeren vraagt Mayeta waar we heen gaan. Ik geef als cryptisch antwoord dat we ‘teruggaan naar de oorsprong’. Na wat smalle plattelandswegen en het passeren van enkele traditionele windmolens zonder wieken, eindigt de weg ineens in een cirkel in het weiland. Kennelijk is deze plek bedoeld om de auto te keren om weer terug te kunnen rijden. Of

je daar mag parkeren is totaal onduidelijk, maar er staat nergens dat het niet mag. Naar John stuur ik een kort berichtje: 'Auto Moerkapelle Rottedijk na molens'. We stappen uit en constateren dat het een mooie dag is voor een wandeling. Om ons heen is een prachtig groen Hollands landschap te zien, eigenlijk is het enige afwijkende element de donkere auto. Al snel komen wat schapen op ons af. Mayeta reikt over het hek om ze te aaien.

'Zullen we de jassen in de auto laten?' vraag ik. Als antwoord volgt er een gillette. Mayeta heeft haar knie opengehaald aan het hek. Voor mij is het een bevestiging van de motorische onhandigheid die ik eerder die dag ook al had gezien bij haar, je kon hier haast op wachten. Ik doe het achterportier van de auto open en ze gaat schuin op de achterbank zitten met beide benen buiten de auto. Terwijl ik vertel over een cursus levensreddend handelen die ik ooit heb gevolgd, pak ik de verbandtrommel. Ik bekijk haar knie, veeg met een gaasje het bloed weg en doe er wat jodium op. Doordat dit wat prikt komt er weer een korte kreet en schiet haar been omhoog, bijna tegen mijn hoofd. Snel plak ik het verband op haar knie, voordat er nog ongelukken gebeuren.

'Klaar,' zeg ik. Ze staat op en loopt wat rond de auto.

'Was niet zo handig van me hè?'

Nadat ik de EHBO-spullen weer heb opgeruimd ga ik bij Mayeta staan. Samen hebben we lol om een nogal eigenwijze eend die polshoogte komt nemen.

'Een perfecte dag,' merk ik op. Helaas wordt de perfectie al snel verstoord door de telefoon van Mayeta.

'Een bericht van mijn, uh, vriendje, waar hij me vanavond kan ophalen.' Ik laat even op me inwerken dat ze, ondanks de twijfel in haar stem over het woord vriendje, een relatie heeft. Dat had ik op één of andere manier niet verwacht, zeker niet nadat ze me die website heeft laten zien.

‘Zeg maar rond half acht, in de buurt van ons kantoor in Rotterdam bij de oranje Delftse Poort, aan het begin van de Delftsevaart.’ Ze typt wat op haar telefoon en zegt bijna verontschuldigend dat ze iets als een half vriendje heeft, maar dat het allemaal nog heel beginnend is.

‘Kortgeleden heb ik hem op kantoor ontmoet in de kantine en daarna zijn we een paar keer na het werk op een terrasje wat gaan drinken.’ Ik vraag wie het is, misschien ken ik hem wel.

‘Het is Ciro, hij noemt zichzelf de nerd van systeembeheer, hij is niet zo groot, heeft donker haar en een zwarte bril.’ Ik kan me deze jongen niet voor de geest halen, maar morgen kan ik op kantoor wel nagaan wie dat is, bedenk ik me. Dan vertelt Mayeta dat Ciro sinds hun eerste terrasje heel veel online is met haar en dat ze dat best romantisch vindt.

‘Laatst hebben we op één dag meer dan tweehonderd berichten naar elkaar gestuurd, best veel.’ Met tweehonderd berichten gaat dit zéker geen perfecte dag worden denk ik bij mezelf. Daarom doe ik haar het voorstel om allebei de telefoon de rest van de dag uit te zetten, zodat we van de omgeving kunnen genieten. Tot mijn verbazing gaat ze meteen akkoord en zet haar telefoon uit. Voordat ik dat doe maak ik eerst nog wat foto’s van de auto die zo mooi contrasteert met het Hollandse landschap, en stuur die naar John.

Terwijl Mayeta weer bij de schapen aan het kijken is, ga ik half op de motorkap van de auto zitten en moet denken aan het liedje ‘A Perfect Day’ van Lou Reed. Ik vraag me af hoeveel perfecte dagen een mens eigenlijk meemaakt in z’n leven. Geen idee, niet veel. Ik probeer na te gaan wat voor mij nu echt perfecte dagen waren. Verder dan een stuk of vijf kom ik niet, eigenlijk heel weinig op een heel mensenleven. Maar wat is de overeenkomst tussen die zeldzame dagen? Ik zie dan een zonnige dag voor me. Ook de vrijheid, het zomaar ergens heen gaan, onbevangen, onbezorgd en meer van dat soort dingen. Maar ook iets met beginnende liefde, of de kans daarop. Ik kom er niet helemaal uit, maar door al dat associëren schiet er een

tekstregel in mijn hoofd: 'er zomaar vandoor gaan met jou, zonder te weten waar de reis eindigen zou'. Geen idee waar het vandaan komt, ook een liedje of zo, maar vandaag is eigenlijk wel een kanshebber voor een perfecte dag: de zon schijnt, een onverwachte wandeling voor de boeg met iemand waarmee ik wel een klik lijkt te hebben, zonder te weten hoe dat zal eindigen. Zoiets.

Mayeta wil naast me gaan zitten op de motorkap, maar gaat er snel weer vanaf want door de brandende zon is deze nogal warm geworden.

'Mijn benen!' roept ze. Van binnen moet ik ook nu weer een beetje om haar lachen. Haar onhandigheid maakt dat zo'n sprongetje anders is dan zo'n sprongetje van iedere andere vrouw. Maar ook om het naïeve, want ze heeft helemaal niet door dat haar benen mij als man iets zouden kunnen doen. Daar staat ze helemaal niet bij stil lijkt het, ook dat is nogal zeldzaam volgens mij.

'Ja, je benen,' geef ik als reactie, me direct afvragend of deze opmerking wel kan, maar ze lijkt het niet echt te horen.

'Hoe zit dat nou met die oorsprong waar je het net over had?' vraagt ze.

'Zag je dat water waar we net langsreden? Dat is de oorsprong van de Rotte. Een eindje verderop begint dat als een kleine stroom, maar op een gegeven moment wordt dat een flinke rivier die eindigt in de buurt van ons kantoor. Naar deze rivier is de stad Rotterdam genoemd.' Het blijkt dat Mayeta werkelijk geen idee heeft van waar ze zich bevindt. Ik leg haar uit dat we nu zo'n twintig kilometer ten noorden van Rotterdam zijn en dat we langs de Rotte gaan lopen.

'Vanavond komen we dan uit bij de oranje Delftse Poort in het centrum, waar je wordt opgehaald.'

'Gaan we twintig kilometer wandelen?'

'Ja,' zeg ik, 'mits je dat wil en kan, alleen dan.'

‘Dat rijmt en is leuk.’ Ze ziet dat ik naar haar schoenen kijk.
‘Die zijn er geschikt voor,’ is haar conclusie.

Nadat we wat te eten en te drinken uit de auto hebben gepakt roep ik: ‘zijn we er klaar voor?’ Mayeta maakt een bevestigend geluid en we zetten de eerste stappen in zuidelijke richting. Zodra we na een paar honderd meter voor de tweede keer zo’n halve molen zonder wieken tegenkomen, wil ze meer weten over onze wandeling langs de Rotte. Ik leg haar uit dat de historie van deze rivier teruggaat tot aan de middeleeuwen. In die tijd was er een nederzetting bij de monding van de Rotte met de naam Rotta. Toen er een dam in de rivier kwam om overstromingen tegen te gaan werd die bebouwd en dat was het begin van Rotterdam.

‘De Hoogstraat in het centrum, dat is eigenlijk die dam.’

‘Oh, daar kom ik wel eens in de pauze van kantoor, daar heb ik laatst met Ciro bij de McDonald’s gezeten.’

‘Nou dan was je dus op de Dam, maar dan die andere.’ Ze moet even nadenken en een beetje lachen. Volgens mij lacht ze niet om mijn woordspeling maar omdat ze de woordspeling niet direct begreep. Vervolgens leg ik uit dat het landschap met molens, dijken, weilanden, meren en buurtschappen, een verhaal vertelt dat ver teruggaat in de tijd. Maar ook een recenter verhaal, namelijk dat van de verwoesting van de stad in de Tweede Wereldoorlog. Hoe dichterbij het centrum van Rotterdam komt, hoe meer getuigenissen daarvan te vinden zijn.

Mayeta luistert aandachtig naar mijn historische uiteenzetting. Als we bij een T-splitsing komen vraagt ze of we over de brug gaan of linksaf het dorp in. We kiezen voor linksaf, want zo komen we aan de oostzijde van de Rotte waardoor de rijksweg straks veilig kan worden gepasseerd.

‘We zien straks Hollevoeterbrug aan onze rechterhand en daarna komen we weer op de Rottedijk,’ geef ik alvast aan.

‘Hollevoetwat?’

'Hollevoeterbrug, nooit van gehoord?' Dan moet Mayeta enorm lachen, ze herhaalt deze naam een paar keer waarna ik er ook wel om moet lachen. Twee tegemoetkomende fietsers hebben op hun beurt weer veel lol om onze vrolijkheid.

2 Oorsprong

‘Zo, dus mijn collega Kristel heeft je gestuurd,’ zegt Margriet terwijl ze haar notitieboek openslaat.

‘Ja, dat klopt.’

‘Hoe is dat zo gekomen?’ Ik leg Margriet uit dat de Raad van Commissarissen besloten heeft om alle bestuurders psychologisch te laten testen. Dat gold dus ook voor mij. Zo heb ik bij één of ander HRM-bureau een halve dag lang op een laptop de meest rare vragen moeten beantwoorden. Mijn collega’s en familieleden moesten ook van alles invullen, maar dan via een internet-vragenlijst. Later volgde er nog een uitgebreid gesprek met een psycholoog. Het traject werd afgerond met een lijvig rapport waar Margriet inmiddels een exemplaar van heeft.

‘Kristel Klaassen wist een coach die hier wel raad mee weet, en hier ben ik.’

Terwijl Margriet van alles over zichzelf vertelt zie ik dat er in haar spreekkamer een echte psychiaterssofa staat. Ik hoop maar niet dat ze me daarop wil laten plaatsnemen, het moet niet al te soft worden. Als ik vervolgens in een kastje tarotkaarten zie liggen begin ik me toch echt wat zorgen te maken.

‘En wie ben jij?’ vraagt Margriet. Ik houd vervolgens mijn standaard voorstelpraatje waarbij ik vertel over het door mij opgebouwde bedrijf dat ik twee jaar geleden heb verkocht aan een Chinese investeerder, waarna ik gevraagd ben om nog een periode aan te blijven als voorzitter van de Raad van Bestuur. Verder vertel ik wat over mijn gezin en familie.

‘Dit is het wel zo’n beetje, kort maar krachtig,’ eindig ik mijn introductie. Ik overhandig Margriet mijn visitekaartje.

‘Altijd handig,’ zegt ze terwijl het kaartje achter in haar notitieboek verdwijnt. Margriet kijkt me vervolgens een paar seconden aan en zegt dan: ‘zit je daar lekker in je comfortzone?’

Is dit een vraag of een mening, vraag ik me af. Vervolgens kijk ik in gedachten van enige afstand naar mezelf: een man van

middelbare leeftijd in donkerblauw kostuum tegenover een vrouw van middelbare leeftijd met donkerzwart geverfde haren in een hippiepak. Kristel zei nog: 'Margriet is the best you can get', maar daar had ik eigenlijk een heel ander beeld bij.

Ik besluit de vraag van Margriet te ontwijken en vraag haar of ze het rapport over mij heeft gelezen. Ze knikt bevestigend en legt vervolgens uit dat ze een paar sessies van twee uur voor ogen heeft, waarin we teruggaan naar de oorsprong. Bij het woord 'oorsprong' kijk ik haar vragend aan waardoor Margriet hier direct op ingaat. Het komt er volgens haar op neer dat nature en nurture elkaar ontmoeten in het familieverleden van ieder mens. Een individu heeft immers de genen van de eigen ouders en voorouders. Daarnaast zijn het ook degenen die datzelfde individu hebben opgevoed, een dubbel effect dus. Daarom zegt volgens Margriet mijn eigen familieverleden heel veel over wie en wat ik ben. Met behulp van dat inzicht zou ik dan kunnen gaan werken aan verandering.

'Welke theorie is dat dan?' vraag ik na het horen van deze uiteenzetting.

'Dat schiet me nu niet zo snel te binnen, maar ik weet dat het werkt, vertrouw me maar.' Margriet kijkt me opnieuw een paar seconden indringend aan, op zoek naar de bevestiging van mijn kant. De tarotkaarten en sofa zitten me dwars, aan de andere kant kan dit ook helpen om het rapport dat er ligt te ontcrachten.

'Oké, we gaan dit doen.' Ik ga wat naar achteren zitten en ik zie dat Margriet dat direct spiegelt.

'Wat een mooi mens ben je eigenlijk,' zegt ze terwijl ze mij recht aankijkt. 'Ja, zo zie ik het rapport, je bent een heel mooi mens.' Dan laat ze een stilte vallen, maar door haar vriendelijke woorden voelt dat niet ongemakkelijk.

'De uitkomst is toch negatief?' breng ik er tegenin.

'Het is maar net hoe je het wil zien,' zegt Margriet bijna vrolijk.

‘Ja, je hebt iets dubbels, dat is vast komen te staan. Zo zie je het niet veel, maar jouw diepgang, empathie, loyaliteit en...’
Margriet zoekt naar het juiste woord dat ze na een paar seconden ineens vindt.

‘Gevoel, ja dat is het, je gevoelsleven is zo rijk. En daar gaat iets mis volgens dit rapport want je laat dat niet altijd zien. Je bent meestal zo...’ Weer worden woorden gezocht om mij te typeren, maar dit keer help ik Margriet een handje.

‘Zakelijk.’

‘Ja, dat bedoel ik. Ik pak het rapport er even bij.’

Zodra Margriet het document ergens in een kast gevonden heeft volgt er een stroom van citaten die gaan over mijn zakelijkheid. De kern van de analyse is vrij eenvoudig: uit de testen komt een persoonlijkheid naar voren die aan de buitenkant nogal analytisch en koel overkomt, maar die aan de binnenkant vol zit met emotie en empathie. Volgens de psycholoog, die het rapport heeft geschreven, kan dit tot functioneringsproblemen leiden.

Margriet bladert wat door het document en leest een stukje voor: ‘op termijn kan dit leiden tot interne spanningen met het risico op overbelasting met alle gevolgen van dien. Bovendien is het voor deze persoon hierdoor moeilijk om vorm te geven aan de eis van verbindend leiderschap.’

Terwijl Margriet dit voorleest voel ik dezelfde boosheid opkomen als toen ik het rapport voor het eerst las.

‘Wat een onzin!’ roep ik uit, de neiging om stevig op de tafel te slaan weet ik nog maar net te onderdrukken.

‘Dit is psychologie van de koude grond, ijsskoude grond.’

‘Ik zie dat je boos bent,’ zegt Margriet.

‘Dit soort feedback-geneuzel is ook psychologie van niks,’ bijt ik Margriet toe. Dan wordt het stil. Margriet staat op en schenkt voor ons beiden een glas water in.

‘Ik wil een realistisch gesprek op basis van realistische veronderstellingen,’ geef ik aan. Margriet wil weten hoe ik dat voor me zie.

‘Laten we beginnen met dat rapport, dat is gebaseerd op drijfzand, alleen al de vragen die gesteld werden maken dat de uitkomst nooit de waarheid kan zijn.’ Margriet vraagt om een voorbeeld. Ik noem vervolgens een vraag waarbij ik moest aangeven wat mijn gedrag is in een kantoorruimte bij iemand die ik zeer aantrekkelijk vind.

‘Zo stond het er letterlijk.’

‘En?’ vraagt Margriet.

‘Nou, er waren vier mogelijkheden variërend van je neutraal gedragen tot aan direct alle versiertrucs uit de kast halen.’

‘En wat doe jij?’

‘Helemaal niets, zo’n vrouw val je toch niet lastig, en bovendien is het een zakelijke omgeving en dat is nog eens een extra reden om je te gedragen. Trouwens, de omgeving maakt eigenlijk niets uit, je moet een ander niet lastigvallen met jouw hormoonhuishouding.’

‘Maar jouw gevoelens dan, die doen er toch toe?’

‘Ja, maar daar kan je toch gepast en professioneel mee omgaan? Dat zijn in elk geval mijn normen en waarden. Of het nou gaat om een leuke vrouw of iets heel anders, ik gedraag me altijd professioneel.’

‘Het is dus niet zo gek dat ze je nogal afstandelijk vinden in je organisatie, zeker als je zo principieel in de wedstrijd zit.’

‘Dat is dan maar zo.’

Margriet bladert vervolgens wat in het rapport en wijst op een passage die gaat over mijn introverte uitstraling binnen de organisatie.

‘Wat is daar mis mee?’ Nog voordat Margriet kan antwoorden wijs ik op de vragen die in het onderzoek werden gesteld over de omgang met collega’s.

‘Die antwoordmogelijkheden gingen van zakelijk naar amicaal, en ik zit er wat dat betreft nogal zakelijk in. Ik hoef niet van iedereen te weten of de goudvis afgelopen weekend kou heeft gevat.’ Hoewel ik dit voorbeeld best grappig vind blijft Margriet bloedserieus.

‘Ja, dat kan wel zo zijn, maar uit de enquête die binnen de organisatie gehouden is, blijkt dat mensen je wel als heel erg gesloten ervaren. Je loopt als het ware langs ze heen. Je lijkt alleen maar contact te hebben over de inhoud van het werk.’

‘Dat is net zoiets als die aantrekkelijke vrouw waar we het net over hadden, waarom al dat privé-gedoe, we zijn daar om professionele redenen en waarom is professioneel gedrag eigenlijk verkeerd? Dat zogenaamde verbindend leiderschap is gewoon weer zo’n managementhype die over een tijdje weer vervangen is door een nieuwe trend!’ Margriet laat weer een stilte vallen, mijn felle woorden blijven daardoor nog een tijdje hangen. Zodra ze iets wil zeggen onderbreek ik haar direct.

‘Ik ben zakelijk toch heel succesvol, aantoonbaar, op alle fronten, wat kan er meer van mij gevraagd worden?’ Ik zie aan Margriet dat ik wel een punt heb, want tegen mijn stelling valt niet veel in te brengen.

Margriet staat weer op en vraagt of ik koffie wil. Tijdens het koffiezetten gaat het gesprek over het weer en het geweldige uitzicht vanuit haar spreekkamer over het water. Zodra de koffie voor mijn neus wordt gezet merk ik op dat Margriet ook wel succesvol moet zijn met zo’n mooi kantoor aan huis. Zonder daarop te reageren zegt ze dat met mijn redenering het probleem niet verdwenen is.

‘Je zakelijke instelling en opstelling mogen dan sterk ontwikkeld zijn, maar daar staat tegenover dat jouw empathische kant ook sterk ontwikkeld is, ik noemde je daarnet niet voor niets een mooi mens, dat heeft daar alles mee te maken. Uit de test blijkt dat je een rijk gevoelsleven hebt, diepe gedachten en heel gewetensvol bent. Verder ben je ook nog eens behoorlijk creatief. Dat is niet te rijmen met hoe mensen je zien en ervaren. Herken je dit?’ Ik knik bevestigend waarop Margriet als een echte coach doorvraagt en doorzaagt.

Tot mijn eigen verbazing brengt ze me daarmee terug naar mijn puberjaren waarin mijn creativiteit en gevoelsleven

samenkwamen in de honderden songs die ik, al spelend op mijn gitaar, geschreven heb. Mijn gevoelens werden omgezet in tekst en muziek en daar bleven die gevoelens dan ook. Ik merk dat Margriet dit wel bijzondere informatie vindt want zodra dit naar voren komt begint ze ineens van alles te noteren in haar notitieboek.

‘Wauw, en als je anderen die liedjes liet horen ontdekten ze toch jouw emotionele diepgang?’

‘Nee hoor, ik zei altijd dat de teksten flarden van songteksten van anderen waren die ik op een slimme manier aan elkaar had geplakt.’

‘En daar kwam je mee weg?’

‘Daar heeft nooit iemand aan getwijfeld, op één keer na. Dat was toen de zangeres van mijn band spontaan zo’n tekst opzegde in de aanwezigheid van het meisje waar de tekst over ging, ik kon op dat moment wel door de grond zakken. Het ergste was dat dit meisje, dat op dat moment haar mond hield, het doorhad en mij er later mee confronteerde.’

‘En toen.’

‘Tja, daarna hadden we zeven maanden verkering.’

Deze afloop lijkt Margriet goed uit te komen want ze reageert enthousiast.

‘Zie je wel, gevoelens zijn er om te tonen, vertel je songtekst man!’

Dan moet ik denken aan de uitgebreide beschrijving van mijn karakter waar dat meisje destijds mee kwam aanzetten. Ik vraag me af of ik Margriet daar wel wat over moet vertellen. Het is namelijk een bevestiging van wat het rapport zegt over mijn binnenwereld. Op zich is daar niet zoveel mis mee, het probleem zit eigenlijk alleen maar in die rare conclusies in dat rapport. Mijn terughoudendheid om daarover te beginnen zit in wat anders, namelijk dat ik het lastig vind om de bron daarvan serieus te nemen. Margriet ziet me twijfelen en vraagt waar ik aan denk.

‘Hoewel ik er niet in geloof,’ zeg ik enigszins beschaamd, ‘kan ik niet ontkennen dat er ooit een persoonlijke horoscoop van mij is gemaakt die als het ware een spiegel is van wat ik van binnen ben. Ik kan totaal niet verklaren waarom die tekst, die gemaakt is door een serieuze astroloog die mij niet eens kende, zo duidelijk vertelt hoe ik in elkaar zit. Geloof jij hierin?’ Margriet kijkt verbaasd, denkt een paar seconden na en geeft een kort antwoord.

‘Als jij jezelf erin herkent is het waar.’ Ik heb meteen door dat ze hiermee de geloofsvraag omzeilt en eigenlijk een geweldige reactie geeft. Vervolgens vraagt Margriet mij om de horoscooptekst de volgende keer mee te nemen.

Inmiddels is er een uur voorbij en volgt er een ‘korte break’, zoals Margriet dat noemt. Ik loop via de schuifpui de steiger achter het huis op en laat in mijn hoofd het gesprek nog even de revue passeren.

Zodra ik weer binnen ben zegt Margriet dat ik er moe uitzie. Het lijkt haar goed dat we vanaf nu een ander spoor volgen.

‘Vertel eens over je familie en waar je bent opgegroeid, kan je daar wat meer beeld bij geven?’ Vervolgens begin ik te vertellen over het ‘heel normale Rotterdamse gezin’ waarin ik ben grootgebracht. Mijn ouders trouwden in de eerste helft van de sixties. Vrij snel daarna kwam ik om de hoek kijken en drie jaar later mijn zus. Het was de tijd dat vader werkte en moeder de hele dag bij de kinderen bleef. De eerste jaren waren redelijk sober, maar de welvaart groeide snel in die tijd, waardoor we konden verhuizen naar een mooier huis in een betere straat. Ons gezin had het qua inkomen wel wat beter dan de meeste familieleden, dat bleek onder andere uit allerlei statussymbolen, zoals dat toen werd genoemd. Zo hadden we twee auto’s voor de deur, een prachtige hifi-installatie in de woonkamer en ook nog eens veel antiek in huis. Vooral mijn moeder was best wel bezig met die status. Zelf vond ik dat niet zo belangrijk, maar misschien wel omdat het er gewoon was, ik wist niet beter.

Ik zie dat Margriet wat begint te draaien op haar stoel en haar ogen soms afdwalen. Al snel maakt ze duidelijk wat de reden daarvan is.

‘Dit is een nogal beschrijvend verhaal, ik mis de emotie, was je gelukkig en wat voor mensen waren je ouders?’

‘Heel zorgzaam en trouw, ook aan elkaar. We waren een harmonieus gezin, misschien wel een modelgezin.’

‘Maar nog wat dieper,’ zegt Margriet om me nu echt de gevoelskant op te laten gaan.

‘Dat is lastig. Het was goed maar traditioneel. Mijn moeder was meer een gevoelsmens dan mijn vader, ze sprak in elk geval veel over wat haar bezighield. Ik kon goed met haar praten, zeker tot in het begin van mijn puberperiode. Ze stond erg open voor wat jonge mensen bezighoudt, zo bleef ze zelf ook jong dacht ze, en eigenlijk was dat ook wel zo. Mijn vader voelde zich sterk verantwoordelijk voor het inkomen en kon nog wel eens wakker liggen van die verantwoordelijkheid, ik denk dat hij daardoor wel minder genoot van het leven dan mijn moeder. Later heeft ze gezegd dat het modelgezin voor haar steeds meer een keurslijf werd. Haar pogingen om zich hieraan op één of andere manier te ontworstelen, toen mijn zus en ik al een tijdje het huis uit waren, zijn niet echt gelukt. Pas nadat mijn vader overleden was kwam ze los hiervan en voelde ze zich vrij om aan een nieuwe toekomst te bouwen.’

‘En je schooltijd?’ vraagt Margriet. Vervolgens schets ik het beeld van een heel normale basis- en middelbare schoolperiode. Het enige dat daarin opviel was dat ik op de basisschool ‘het beste jongetje van de klas’ was, maar niemand vond dat gek, het was wat het was. Op de middelbare school kwam ik in het eerste jaar in een brugklas met de ‘beste jongetjes en meisjes van de klas’ van alle andere basisscholen uit de buurt, daardoor kostte het in eerste instantie wat moeite om mee te komen. Maar vanaf het tweede jaar ging dat al een stuk beter.

Weer valt de wat verveelde blik van Margriet me op.

‘Dit is ook al zo’n opsomming van allerlei feiten,’ geeft ze me terug. ‘Werd je gepest, of waren er gekke dingen in die tijd? Vertel het!’ Ik merk dat ik het lastig vind om het gevoel van toen goed terug te halen. Aarzelend som ik wat beelden uit die periode op.

‘Op de basisschool was ik eigenlijk wat verlegen, en misschien zelfs wat naïef. De andere kinderen waren vaak handiger, behendiger en mondiger dan ik, meer streetwise zouden ze tegenwoordig zeggen. Maar mijn medeleerlingen en onderwijzers hadden best veel respect voor mij, vooral door mijn goede schoolprestaties en brede kennis. Veel van de kinderen mocht ik helpen in de klas, vooral nadat ik al ruim voor het begin van het laatste jaar door alle leerstof heen was. Verder was ik nog meervoudig kampioen schaken van de school, dat paste nou echt bij mij. Sterker nog, het was een verwachting die ik wel moest waarmaken en gelukkig lukte dat ook steeds weer. Na die tijd heb ik nooit meer geschaakt, er zelfs een hekel aan gekregen.’ Margriet zit ijverig mee te schrijven, maar nu kijkt ze ineens op.

‘Verwachting?’

‘Ja, thuis werd dat eigenlijk allemaal wel verwacht.’ Margriet schrijft snel weer iets op en vraagt tegelijk: ‘wat werd er thuis dan verwacht?’ Vervolgens leg ik Margriet uit dat vanaf mijn zesde of zevende jaar de schoolprestaties tot de verwachting bij mijn moeder leidden dat ik de eerste universitaire student van de familie zou worden. In de jaren die volgden ontstond er een strijd tijdens allerlei verjaardagsvisites over het toekomstperspectief van de neefjes en nichtjes binnen de familie, waarvan ik de oudste was. Daar was letterlijk te horen dat mijn oudste neefje ‘de student van de familie zou worden’ en mijn oudste nichtje ‘als toekomstig rechtenstudent zou gaan afstuderen als fiscaal-jurist.’ Dit waren toen nog kinderen van hooguit een jaar of tien. Mijn moeder sprak niet in dit soort termen, maar maakte me met weinig woorden wel duidelijk dat deze strijd door ons gewonnen zou worden.

‘En?’ vraagt Margriet nieuwsgierig.

‘Zo is het ook gegaan, mijn moeder won.’

‘En hoe liep het af met de neefjes en nichtjes?’

‘Geen van hen heeft uiteindelijk de universiteit kunnen bereiken. Het bijzondere was dat dat in de familie werd goedgepraat door allerlei omstandigheden te noemen die buiten de neefjes en nichtjes zelf lagen, mijn moeder was daar altijd erg boos over. Maar ze zijn gelukkig allemaal prima terechtgekomen.’

Ik kijk vol bewondering toe hoe Margriet in hoog tempo zo ongeveer alles wat ik zeg in haar notitieboek weet te schrijven. Om haar schrijfkrampen te besparen houd ik even mijn mond. Nadat ze haar pen van het papier heeft gehaald denkt ze kort na. Dan krijg ik de vraag of ik thuis wel eens sprak over wat ik dacht en voelde, bijvoorbeeld als het ging over die schoolprestaties. Ik geef hierop aan dat ik het niet zo eenvoudig vind om daar antwoord op te geven want ik kon best goed praten met mijn moeder, maar vanaf pakweg mijn vijftiende werd dat lastiger.

‘Waarom werd je dan zo gesloten?’

‘Het komt door mijn jongere zus denk ik.’

‘Wat heeft dat met haar te maken?’ Margriet kijkt wat verbaasd.

‘Zij heeft een heel bijzonder karakter. Ze onthoudt namelijk vrijwel alles en geeft wat ze heeft opgeslagen ook voortdurend terug aan haar omgeving.’ Margriet zegt dat ze dat niet begrijpt. Als voorbeeld noem ik een situatie waarin je zegt dat je een hekel hebt aan een bepaalde persoon en drie jaar later ben je over diezelfde persoon positief.

‘Alle details onthoudt ze en confronteert je direct met zo’n inconsequentie.’ Margriet kijkt nu wel heel verbaasd.

‘Dat is toch ontwikkeling in plaats van inconsequentie? Jongeren zijn nu eenmaal op zoek naar hun identiteit, opvattingen en normen, daar horen nieuwe inzichten bij,’ zegt Margriet.

‘Nou ja, het leidde er in elk geval toe dat ik steeds minder ging vertellen thuis, alles kon immers tegen je gebruikt worden, soms na jaren nog, soms nu nog, na tientallen jaren. Het versterkte mijn introvertie. In plaats van praten over gevoelens kwamen die gevoelens terecht in allerlei liedjes die ik schreef, waar we het net over hadden.’

Ik zie dat Margriet hier niet direct een reactie op heeft, het duurt dan ook wat langer voor ze reageert.

‘Ik moet er eerst maar eens goed over nadenken. Zullen we het laatste kwartier nog wat doorpraten over je jeugd zonder het al te zwaar te maken?’ Ik ga hier graag mee akkoord want van alle ingewikkeldheden begin ik behoorlijk moe te worden, terwijl ik normaliter mijn hand niet omdraai voor een meeting van een paar uur.

‘Wat kan je verder vertellen over jouw jonge jaren in Rotterdam, en die van je familie?’ vraagt Margriet. Ik denk even na en in mijn hoofd komen, door alles wat ik gezegd heb, allerlei dingen bij elkaar. Ineens zie ik een rode draad in het verleden van mijn grootouders en ouders, die zich heeft voortgezet in mijn leven. Dit heb ik eigenlijk nooit eerder zo gezien, maar het gesprek over mijn jeugd biedt me op één of andere manier dit nieuwe perspectief.

‘Het klinkt misschien raar, maar als je het verhaal van mijn familie en mijn jeugd op een landkaart zou tekenen, dan speelt haast alles zich af in de buurt van de Rotte.’

‘De Rotte?’

‘Dat is de rivier waar Rotterdam naar genoemd is en loopt vanaf het centrum van Rotterdam naar het Noorden.’

‘Nooit van gehoord,’ zegt Margriet, om er snel aan toe te voegen: ‘wel van Rotterdam natuurlijk.’ Vervolgens vertel ik dat mijn vader als jongeman veel zeilde op de Rotte en de Rottemeren.

‘Toen hij mijn moeder leerde kennen was de zeilboot hun plek om samen te kunnen zijn. Ik heb een prachtig schilderij,

geschilderd door mijn opa, waarop de zeilboot met daarin mijn ouders te zien is. Misschien zit ik ook wel in die boot.' Ik laat een stilte vallen en na een paar seconden lacht Margriet.

'Oh, nu snap ik pas wat je bedoelt.' Vervolgens wil Margriet meer weten over mijn schilderende opa. Nadat ik Margriet op mijn telefoon foto's van enkele van zijn schilderijen heb laten zien zegt ze: 'het is mooi geweest, ik zie je over twee weken. Dan hoor ik wel wat je allemaal daar bij die Rotte hebt beleefd, ik zal je uitlaten.'

Terwijl ik in de auto stap zeg ik tegen John dat ik de volgende vergadering moet voorbereiden, zodat hij weet dat ik niet gestoord wil worden. Uit mijn tas haal ik een dossier dat ik moet doornemen. Van de teksten die ik lees komt er weinig bij me binnen, steeds denk ik weer aan het gesprek met Margriet. Het geeft me een onrustig gevoel. Ik probeer te ontdekken waarom dat zo is. Misschien omdat Margriet mij wel raar zal vinden. Welke CEO heeft er nu van die vreemde dingen? Zo'n bijzonder testresultaat, die songteksten van vroeger, de Rotte als rode draad, een zus met zo'n enorme harde schijf in haar hoofd en dan ook nog eens die horoscoop. Ze zal wel denken. Of voel ik die onrust omdat ik dingen heb verteld die ik nog nooit aan iemand heb verteld? Het is Margriet in elk geval gelukt me uit mijn comfortzone te halen, dat moet ik toegeven.

'ETA vijftien minuten,' zegt John ineens. Vanuit mijn diepe gedachten kom ik terug in de echte wereld. Ik realiseer me dat ik nog nauwelijks iets gelezen heb van de vergaderstukken. Ik leg het dossier naast me op de achterbank, ik zie wel hoe het straks loopt in de vergadering.